

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8CoCsp/32/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120293342
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:6120293342.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Eduarda Valenčina a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD., v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o. so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovaným: 1/ A. B., nar. XX.X.XXXX a 2/ C. B., nar. XX.X.XXXX, obaja bytom D. X, XXX XX D., obaja právne zastúpení: JUDr. Ing. Adrián Cupák, advokát, so sídlom Dr. Goldbergera 249/1, 089 01 Svidník, o zaplatenie sumy 3.000 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. SK-4Csp/43/2020-273 zo dňa 14.06.2024 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Žalovaným v 1. a 2. rade priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) Okresný súd Bardejov, ako súd prvej inštancie, žalobu zamietol a žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 52 ods. 1, § 53 ods. 9, § 565, § 524 ods. 1 a 2, § 525 ods. 2, § 37 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca nadobudol pohľadávku voči žalovaným od pôvodného veriteľa (Slovenská sporiteľňa, a.s., ďalej aj ako „banka“) na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24.6.2019. Právny predchodca žalobcu a žalovaní uzatvorili dňa 21.9.2009 zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu žalovaným úver vo výške 10.000 EUR. Listom zo dňa 6.3.2019 právny predchodca žalobcu oznámil žalovaným vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 4.3.2019.

Prvoinštančný súd rozsudkom zo dňa 20.5.2022 súd žalobu zamietol z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v dôsledku neuvedenia náležitostí zmluvy podľa § 4 ods. 1 písm. d) a i) zákona č. 258/2001 Z.z. Na základe odvolania žalobcu rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 9Co/6/2023 – 221 zo dňa 25.1.2024 tak, že zrušil rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Krajský súd uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, ako súd prvej inštancie posúdil ostatné obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, splnenie zákonných predpokladov platného mimoriadneho zosplatnenia úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, postúpenia pohľadávky na žalobcu podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, tiež premlčania žalovanej pohľadávky podľa § 54a Občianskeho zákonníka.

Po vrátení veci, vychádzajúc z inštrukcií odvolacieho súdu, súd prvej inštancie dospel k záveru o neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti zo dňa 06.03.2019, a to z dôvodu absencie identifikácie

tej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Poukázal pritom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoCsp/18/2022 zo dňa 28.11.2022 a sp. zn. 2CoCsp/33/2023 zo dňa 21.02.2024. Súd prvej inštancie konštatoval, že v predmetnej veci došlo k neplatnému zosplatneniu úveru, ako aj k neplatnému postúpeniu pohľadávky, preto žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaný, a preto žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešným žalovaným priznal voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca z dôvodov ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Žalobca zastáva názor, že zo strany veriteľa nedošlo pri uplatnení práva podľa ust. § 565 OZ k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti. V konaní bolo riadne preukázané, že možnosť zosplatnenia úveru bola medzi postupcom a žalovanými dohodnutá. Žalovaní boli preukázane v omeškaní so zaplatením splátok aspoň tri mesiace, pričom bolo zároveň preukázané, že postupca upozornil žalovaných v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva v zmysle ust. § 565 OZ (podaním zo dňa 01.02.2019). Poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu a krajských súdov podporujúcich jeho tvrdenia. Dôvodil, že určenie, pre nezaplatenie ktorej konkrétne určenej splátky nastalo zosplatnenie dlhu, je právnym posúdením, t.j. výhradne na posúdení súdu a žalobca nemá povinnosť vec právne kvalifikovať, ale len skutkovo vymedziť, čo napokon aj bezpochyby urobil. Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe vyhovel. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

3. Žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu podotkli, že žalobca poukazuje na uznesenia, ktorých podstata nesúvisí s prejednávanou vecou a poukázali na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.1.2024. Preto navrhli, aby súd druhej inštancie potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne.

4. V reakcii na vyjadrenia žalovaných, žalobca zotrval na podanom odvolaní a jeho dôvodoch. Uviedol, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25. 01. 2024, na ktoré poukazujú žalovaní vo svojom vyjadrení, bolo prekonané novším rozhodnutím Najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30.01.2024, a teda žalobca má zato, že súdy by sa mali riadiť týmto neskorším rozhodnutím.

5. Žalovaní využili právo dupliky a uviedli, že žalobca vo vyjadrení poukazuje na novšie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré malo prekonať nimi citované rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. K tejto otázke žalovaní poukázali na viaceré rozhodnutia NS SR, ktoré sa danou skutočnosťou zaoberali.

6. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. - Civilný sporový poriadok (CSP)), po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalobcu podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, pri viazanosti dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov žalobcu v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

Odvolací súd, s poukazom na § 387 ods. 2 CSP, sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, a na zdôraznenie správnosti predmetného rozhodnutia dodáva nasledovné:

8. K námietke nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd poznamenáva, že medzi zložky práva na spravodlivý proces (right to fair trial) možno

zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu síce predstavuje pochybenie súdu. Avšak o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) pôjde iba vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

Táto odvolacia námietka naplnená nebola, keďže po preskúmaní celého konania pred súdom prvej inštancie nebolo odvolacím súdom zistené porušenie žiadneho čiastkového procesného práva odvolateľa, ktoré by odôvodňovalo záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé.

9. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. f) je potrebné uviesť, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dokazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dokazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

Ani táto odvolacia námietka však naplnená nebola, keďže súd prvej inštancie listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise vyhodnotil správne, pravdivosť vykonaných dôkazov sporovými stranami napadnutá nebola a súd takto samotné listinné dôkazy ani nevyhodnocoval (nepravdivosť dôkazov) a z odôvodnenia samotného rozsudku sa nejaví žiadne porušenie pravidiel formálnej logiky.

10. K námietke nesprávneho právneho posúdenia podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. h) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu nedošlo. Vo vzťahu k aplikácii práva všeobecnými súdmi má odvolací súd za to, že výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov (v danom prípade súd prvej inštancie) musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení právnych noriem, tak ako ich v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol súd prvej inštancie, neobmedzil toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

11. Žalobca sa v predmetnom konaní domáhal zaplatenia pohľadávky, ktorú získal na základe zmluvy o postúpení pohľadávok. Predmetná pohľadávka vznikla na základe úverovej zmluvy uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu – bankou, a žalovanými. Súd prvej inštancie sa preto správne zaoberal otázkou platnosti postúpenia pohľadávky, pričom jednou z hlavných podmienok platného postúpenia bankovej pohľadávky je jej splatnosť.

12. Pre záver, že v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde v zmysle ustanovení § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby vo výzve pred zosplatnením úveru (následne aj v oznámení o zosplatnení úveru) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatniť celý dlh, svedčia rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25. 01. 2024 (bod 13. a bod 14.2 in fine odôvodnenia), sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.6.2024 (body 12.2 a 12.3. odôvodnenia), sp. zn. 5Cdo/188/2023 zo dňa 31.7.2024 (body 21. až 23. odôvodnenia), sp.zn. 6Cdo/152/2022 zo dňa 13.2.2025 (bod 12 odôvodnenia). Identifikácia tejto splátky je potrebná nielen z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premlčacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplatneniu úveru - rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/149/2021.

13. Žalobca ku konkrétnosti splátky argumentoval, že uvedenie pre nezaplatenie ktorej konkrétne určenej splátky nastalo zosplatnenie dlhu, je právnym posúdením, t.j. výhradne na posúdení súdu a žalobca nemá povinnosť vec právne kvalifikovať, ale len skutkovo vymedziť.

K uvedenému odvolací súd uvádza, že požiadavka na konkretizáciu splátky vyplýva z hmotnoprávneho predpisu, ktorým je Občiansky zákonník a smeruje k ochrane práv spotrebiteľa. Nie je to záležitosť len právnej kvalifikácie v sporovom konaní. Ustanovenie § 53 ods. 9 a ani ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka síce neustanovuje explicitne ako náležitosť výzvy na zaplatenie alebo oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru uvedenie splátky, pre ktorú veriteľ zosplatnil dlh. Nemožno však opomenúť všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch, podľa ktorého právny úkon sa musí urobiť určito, inak je neplatný. Zosplatnenie úveru má totiž vážne následky pre strany úverového vzťahu, keď dochádza k zmene práv a povinností strán úverového vzťahu. Zosplatnenie úveru má pre veriteľa následok, že nemusí žiadať len o zaplatenie splátok už splatných podľa splátkového kalendára, ale môže voči dlžníkovi uplatniť nárok na zaplatenie celej sumy poskytnutého a nesplateného úveru, vrátane príslušenstva. Pre dlžníka zosplatnenie znamená stratu výhody splátok. So zosplatnením je spojená aj otázka uplatniteľnosti pohľadávky na súde s tomu zodpovedajúcimi prostriedkami procesného útoku a procesnej obrany, ktorú môžu strany sporu v konaní pred súdom využiť, vrátane možnej námietky premlčania, v prípade postúpenia pohľadávky obrany spočívajúcej v tvrdení o absencii aktívnej vecnej legitímácie a v konečnom dôsledku aj obrany spočívajúcej v tvrdení, že pre splátku, pre ktorú veriteľ pristúpil k zosplatneniu, neboli splnené zákonné podmienky pre vyhlásenie úveru za predčasne splatný z dôvodu nedodržania podmienok pre zosplatnenie, vyplývajúcich z ustanovenia § 53 ods. 9 v spojení s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka.

Podmienku presného určenia splátky nemožno považovať za splnenú ani vtedy, ak je daná možnosť „vypočítať“, o ktorú splátku ide. Konkrétne omeškaná splátka nemá byť zrejماً len z dokumentu oznamujúceho zosplatnenie, ale aby pre spotrebiteľa mala zmysel, musí jasne a zreteľne vyplývať a byť individuálne určená predovšetkým v upozornení na možnosť zosplatnenia. Určenie konkrétnej splátky je o to viac nevyhnutné, že predčasné zosplatnenie je právom veriteľa, nie jeho povinnosťou, a je na jeho uvážení, či, a pre ktorú omeškanú splátku, za súčasného naplnenia zákonných podmienok v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, sa rozhodne toto svoje právo využiť.

14. Minimálne výzva podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka preto musí obsahovať aj identifikáciu splátky, pre omeškanie s ktorou má dôjsť k strate výhody splátok na strane dlžníka. Ak právo veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže veriteľ využiť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a takému využitiu má predchádzať upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva v lehote nie kratšej ako 15 dní, tak potom bez konkretizácie splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia zákonom určených podmienok (uplynutia oboch v zákone ustanovených lehôt). Právny úkon, ktorý neobsahuje konkretizáciu rozhodujúcej splátky je úkon obchádzajúci zákon (nakolko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť, jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a taktiež úkon nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/152/2022 zo dňa 13.2.2025).

15. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalobcu o tom, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť pre veriteľa označiť vo výzve spojenej s vyhlásením predčasnej splatnosti úveru splátku, pre nesplnenie ktorej došlo k predčasnej splatnosti úveru. Takáto požiadavka vyplýva z § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a

zrozumiteľne; inak je neplatný. Každý právny úkon, ktorý má byť platný, musí byť okrem iného určitý a zrozumiteľný.

16. Súd prvej inštancie prejednávanej veci právne posúdil tak, že zosplatnenie úveru považuje za neplatné, nakoľko výzva pred zosplatením úveru, ani samotné oznámenie o mimoriadnom zosplatení úveru neobsahuje identifikáciu splátky pre ktorej nezaplatenie došlo k zosplateniu úveru, preto považuje zosplatenie úveru za neplatné. Taktiež konštatoval, že neplatné je aj postúpenie pohľadávky. Odvolací súd v tejto súvislosti navyše dopĺňa odôvodnenie súdu prvej inštancie o skutočnosti, že z obsahu spisu sa nejaví, aby žalobca v tomto konaní preukázal, že žalovaným doručil výzvu pred zosplatením úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, resp., že táto výzva sa dostala minimálne do dispozičnej sféry žalovaných a rovnako nepreukázal, že žalovaným doručil výzvu pred postúpením pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách č. 483/2001 Z.z., a teda postúpil tzv. „živý“ úver, preto súd prvej inštancie správne uzavrel, že pre neplatnosť zosplatenia úveru a postúpenia pohľadávky, žalobca nie je v tomto konaní vecne aktívne legitimovaný a žalobu z tohto dôvodu správne zamietol.

Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

17. Odvolací súd zároveň poznamenáva, že judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok S. proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok J. a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04), ale iba na tie, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie veci.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Žalovaným, ktorí boli v odvolacom konaní plne úspešní, priznal voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (ust. § 262 ods. 2 CSP).

19. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).